

nüüd! Ioi Rein känd kofko — ja ommeti
ta ei kahhetsend, et ta omma wiuhameest
aitnud; sest mis innimenne õigusse pärrast
teeb, sest temma südda ellades ei tunne wallo
— agga mis ütles: Tio! se mõtte närris
temma süddant. Ka Hanso sisse leihas Reino
willetsus mi. wägga, et ta ütles: ma olien
sulle mitto tullist ligo teinud; agga mitte
ennam minno pahha waim, sinno waim
peab mind juhhatama — anna andeks, ja
Jummal sägo sinno last aitama! Tehko mo
lapsaga Jummal, mis tahhab, kostis Rein,
ja andko sulle andeks, kui minna sulle andeks
annan. — agga ma waene Tio, mis ütles
se! Ei woi Tio egga sinno wallo minno wal-
lust ülle kää, kostis Hans wasto — ma kan-
nan need tullised sõõd, mis Onnisteggia
omma wiuhamehhe peäle kassib kogguda —
need põlletawad mo hinge ärra. Ei se tulloke
põlleta ärra, mis meleparrandamine suttis-
tab, wastas Rein, ja jo nähti Tiut tulle-
ma — kermeste ja rõõmsaste, sest ta tõttas
omma Reino ja Jürri jure, prima lähker üh,

hes kääs, ja teises, mis Jummal kõrwa
annud.

Waene Tio! ei sa tea, mis sind otab.
Murreta terretasid sedda tännast hommikut —
Jummal ingel kinnitago sind, temma õhtut
wasto wotma. Tio joudis ikka liggemale,
agga sedda liggemale ta joudis, sedda pitte-
maks jäid ta sammud, sest ta hakkas jo emalt
tundma, et seal head sugu ei olnud.

Rein läks ta wasto, ja rakis temmale keit,
otsast otsani — ja se arra werrega Tio, kes
sedda kuuldes, wärrisedes lapse pole tõttas,
jõi ni tuggewaks, et ta ütles: sa olled teinud
mis õige innimesse kohhus — minno sü on,
et ma plikka tahtmist teggin — ja siis lan-
ges ta lapse kõrwa ja nuttis ni ärdaste, et
Hans sure healega Jummalat pallus. Agga
se plikka ütles: pekske mind, pekske mind, et
ma ärra ollen olnud! — ja Tio wastas:
wäti! eks ma isse ei pidand targem ollema?
wottis omma last sülle ja ütles: kõndime tem-
maga külla pole, ehk juhtub kegi, kes ussi